

Bár már hetek óta erre vártunk, a diákigazgató választás délelőttjén valahogy fel se fogtuk, hogy aznap veszi kezdetét utunk Angliába. Délután hatkor, egy órás fázós várakozás után megérkezett várva-várt buszunk, amely két napig az otthonunkat jelentette. A hosszú éjszaka után először Kölnben nyújtóztathattuk ki tagjainkat. A Dóm gyönyörű volt, a város pedig elég nagy ahhoz, hogy háromnegyed óra alatt, Starbucks-ot keresve eltévedjen benne pár fiatal lány...

A kora délelőtti órákban folytattuk utunkat és meg se álltunk Franciaországig (Dunquerque), ahol már várt ránk a barátságos kamionsofőrökkel teli tranzitszállás. A szerencsések és bátrak már itt megpillantották a tengert, a többség azonban csak másnap, amikor egy komp fedélzetén utazva szeltek át az English Channel-t. A nyolcszintes jármű mindannyiunk számára hatalmas élmény volt, nem beszélve a látványról, ami az angol partokhoz közelítve fogadott bennünket (a Dover-i fehér sziklák).

Az első főbb megállónk Angliában Windsorban volt, ahol rögtön ízelítőt kaptunk a tipikus brit időjárásból. Sajnos személyesen nem találkozhattunk a királynővel, pedig a nemzeti zászló fenn lengett a kastély ormán, tehát otthon volt... Innen már London belvárosa felé vettük az irányt, a hatalmas Natural History Museum-ba, ahol kismillió érdekességet láthattunk: a földrengéstől egy T-rex-szel való találkozásig. Ezután találkoztunk a fogadó családokkal, ahol az estét ismerkedéssel, vacsorával, sőt, egyesek – lévén Halloween – kis sétával töltötték a háziak gyerekeivel, vidáman kiabálva: Trick or treat!

Másnap bebarangoltuk Londont, a Westminster Abbey-től a Szent Pál székesegyházig, megnéztük a koronázási ékszereket a Tower-ben és sétáltunk a Temze partján. A következő nap Ely-ben jártunk, ahol még énekelhettünk is a katedrálisban, majd folytattuk utunkat Cambridge-be, az angol egyetemi oktatás egyik fellegrábjába. Nagy meglepetésünkre egy magyar diákba botlottunk az egyik college-ban. Szegényt rögtön megrohantuk kérdéseinkkel, de ő nagyon türelmesen és kedvesen válaszolgatott. Bár nem könnyű, nem is lehetetlen bekerülni ilyen világhíres helyre. Jó lenne legközelebb már ottani diákként járni az utcákat. Böven volt szabadidőnk is itt, így mindenki kedvére shoppingolhatott.

Másnap a tengerpartra, Portsmouth-ba utaztunk, ahol körbevezettek bennünket Nelson admirális csatahajóján, a Victory-n, majd megcsodáltuk a várost, a kikötőt és az egész dél-angliai partszakaszt a Spinnaker-tower tetejéről (170méter!) Ezután Winchester következett: végigsétáltunk a városka meghitt, ódon utcáin, a Great Hall-ban megnéztük Artúr király Kerekasztalát.

A hatodik napon Oxfordba kirándultunk, megtekintettük a Christ Church College épületét. Számos helyszínen úgy érezhettük, hogy a Harry Potter filmek egyikébe csöppentünk, csak a repülő seprűk és sárkányok hiányoztak... Shakespeare szülővárosába sajnos nem jutottunk el a hatalmas forgalmi dugók miatt. Utolsó esténk jött el, amit volt, aki születésnapja ünneplésével töltött és még tortát és ajándékot is kapott a háziaktól. A következő nap már összepakolva hagytuk el ideiglenes otthonunkat.

Hazafelé még látogatást tettünk Leeds Castle csodás parkjában, és kerengtünk egy kicsit a kastély labirintusában. Majd Canterbury felé vettük az irányt, és bejártuk a katedrális, ahol láthattuk a helyet, ahol annak idején Beckett Tamás halálát lelte. Utolsó angliai sétánkat a kisváros utcáin tettük meg. Visszafelé a kompon mindenki elköltötte maradék fontjait és hullámmal pillanthattunk vissza Anglia éjszakai fényei felé. Húszórás buszút (és számtalan film) után elszibbadt derékkel, hátsóval és végtagokkal kászálódtunk lefelé hön szeretett buszunkról, hogy aggódó családtagjaink végre magukhoz ölelhessenek.

Anglia mindannyiunkat rengeteg élménnyel gazdagította és akármelyik pillanatban, habozás nélkül visszamennénk oda. Ezúton szeretnénk megköszönni tanárainknak a szervező munkát és, hogy pótanyukáink voltak, ha kellett, Csöpi néninek a tartalmas és vicces ismertetőket, és két buszsofőrünknek a gyors és biztonságos utazást.